

počivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, sníží se výplata odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně, do kteréžto částky se nepočítají výchovné, přídavky na děti a příspěvky na výchovu.« Podle svého znění určuje tedy tento předpis, že lze provést snížení státního odpočivného platu poživatele, který má vedle tohoto platu ještě jiný stálý výdělečný příjem důchodové dani podrobený, jen za ten rok, ve kterém poživatel takový vedlejší výdělečný příjem skutečně má (arg. slova »má-li.... vedle....«), a že tedy, má-li výplata odpočivného platu býti o polovinu výdělečného příjmu snížena, musí především býti zjištěn skutkový předpoklad tohoto snížení, zejména v tom směru, zda a jaký výdělečný, důchodové dani podrobený příjem měl pensista za onen kalendářní rok, za který se mu výplata odpočivných platů snižuje.

Správnosti tohoto názoru svědčí i skutečnost, že snížení odpočivného platu předpokládá vedlejší stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové. Podkladem vyměření daně důchodové je však podle § 4 odst. 1 zákona č. 76/1927 Sb. o přímých daních důchod, resp. příjem ve smyslu § 1 bodu 2 lit. b) a § 10 cit. zákona za onen kalendářní rok, ve kterém bylo důchodu toho skutečně dosaženo (t. zv. rok berní). Nelze proto přihlížeti při krácení odpočivných platů státního zaměstnance k příjmu, kterého bylo docíleno v některém roce předcházejícím. Kdyby při snížení odpočivných platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. neměl býti rozhodným stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové právě za onen rok, ve kterém má býti snížen odpočivný plat, chyběl by vůbec podklad, resp. přesné vodítko pro to, za který berní rok má býti vzat v úvahu výdělečný příjem při snižování státního odpočivného platu, a mohlo by výdělečného příjmu za některý předcházející berní rok býti použito k snižování odpočivného platu po více let, což by se zajisté přičilo úmyslu zákonodárcovu.

V daném případě však žal. úřad, prováděje snížení st-lových odpočivných platů za rok 1934, nezjistil, jaký výdělečný dani důchodové podrobený stálý příjem st-l v tomto kalendářním jakožto berním roce měl, a vzal za podklad snížení odpočivných platů příjem výdělečný zjištěný za rok předcházející, t. j. za rok 1933, třeba tak učinil jen prozatímně. Pro případné prozatímní snižování odpočivných platů státního zaměstnance na podkladě příjmu, který měl v některém dřívějším roce, než za který se výplata snižuje, není však ve vlád. nař. č. 252/1933 Sb. žádné zákonné opory.

Č. 12.771.

Samospráva obecní: * Stavební poplatky podle § 28 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb., resp. vlád. nař. č. 143/1922 Sb. lze předpisovat pouze z úkonů, které předsevezme jako úřad stavební orgán

obecní, nikoli z úkonů, které provádí jako úřad stavební podle § 134 stav. řádu českého úřad politický.

(Nález z 11. února 1937 č. 10.734/37.)

V ě c: Městská obec Jilemnice proti rozh. okr. úřadu v Jilemnici z 18. června 1934 o stavebních poplatcích.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud jím byl zrušen předpis poplatku 445 Kč za stanovení stavební čáry, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 24. srpna 1933 předepsal starosta města Jilemnice okr. úřadu v Jilemnici na stavebních poplatcích: I. poplatek za komisi při novostavbě 100 Kč, II. poplatek za pravoplatné povolení při změně pozemků dosud nezastavěných na staveniště 17.599 Kč, III. poplatek za úřední povolení ve věcech stavebních (§ 6 pravidel): 1. za ustanovení stavební čáry a svahu 445 Kč, 2. c) z nové stavby 563 Kč 87 h a 457 Kč 61 h a 4. za definitivní ohradu k ulici 142 Kč 40 h.

Tento platební rozkaz vzal v odpor okr. hejtman v Jilemnici jménem okresu jilemnického jako stavebníka všeob. veř. nemocnice v Jilemnici, a to co do položek I., II., III. 2. c) a 4. s tím, aby předepsané poplatky byly sníženy na 445 Kč. Městské zastupitelstvo v Jilemnici odvolání to ve schůzi 10. listopadu 1933 zamítlo.

Okr. úřad v Jilemnici nař. rozhodnutím zrušil uvedený platební rozkaz z těchto důvodů: Ad I. Podle § 1 bodu 1 pravidel (schválených výnosem zem. úřadu v Praze z 25. února 1929) vybírají se poplatky za komise konané stavebním úřadem podle stav. řádu. Stavebním úřadem byl však v tomto případě podle § 134 stav. řádu okr. úřad, město Jilemnice zúčastnilo se této komise pouze jako strana a nebylo proto oprávněno předepsati dávku za komisi. Ad II. Částka 17.599 Kč byla předepsána jakožto poplatek »za pravoplatné povolení k rozdělení pozemků«. Takové povolení nebylo však do doby vydání platebního výměru z 24. srpna 1933 vůbec uděleno, takže městská obec Jilemnice nebyla oprávněna předepsati tento poplatek. Ad III. 1. Totéž platí o poplatku za ustanovení stavební čáry (445 Kč). Ad III. 2. c). Městská obec Jilemnice nebyla oprávněna předepsati dávky za úřední povolení za nové stavby (563.87 Kč a 457.61 Kč), poněvadž toto povolení neudělila a nemůže je udělit, poněvadž není v tomto případě stavebním úřadem. Stavebním úřadem je podle § 134 stav. řádu okr. úřad. Ad III. 4. Poplatek za úřední povolení definitivní ohrady k ulici může být předepsán teprve tehdy, bude-li toto povolení skutečně uděleno.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — —

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem zrušil platební rozkaz i co do poplatku 445 Kč za ustanovení stavební čáry, který — nebyv vzat odvolatelem v odpor — nabyl právní moci.

Okres jilemnický vzal v odpor platební rozkaz výslovně jen co do poplatků ad I., II., III. 2. c) a 4. předepsaných a z odvolání výslovně

vyloučil poplatek 445 Kč za stanovení stavební čáry. Předpis poplatku toho nabyt tedy právní moci, z níž druhá strana, t. j. obec jako percipientka poplatku, nabyla práva. Žádal-li okres jilemnický v odvolání k žal. úřadu za zrušení platebního rozkazu in toto a žal. úřad mu vyhověl a platební rozkaz i co do tohoto pravoplatného předpisu poplatku zrušil, zasáhl tím do práv obce, jež jí z oné právní moci vzešla. V tomto bodu je tedy nař. rozhodnutí nezákonným.

Podle pravidel o vybírání stavebních poplatků v městě Jilemnicí, shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 Sp., je město Jilemnice oprávněno vybírat podle § 1 stavební poplatky, kromě jiných 1. za komise konané stavebním úřadem podle stav. řádu, 2. za povolení k rozdělení pozemku na stavební místa nebo k přeměně pozemků dosud nezastavěných na staveniště a 3. podle § 6 stavební taxy za úřední povolení ve věcech stavebních, mezi nimi i poplatky za novostavbu a za stabilní ohradu k ulici. Běží tu o poplatky obecní ve smyslu § 28 obec. fin. novely č. 329/1921 Sb., které jest obec oprávněna vybírat jakožto náhradu za jednotlivé úkony orgánů obecních. Z toho plyne, že obec může vybírat tyto poplatky jen tehdy, mají-li podklad v úředních jednáních a povoleních obce jako stavebního úřadu podle stav. řádu. Je mimo spor, že v daném případě běželo o stavbu všeob. veř. nemocnice, prováděnou okresem jilemnickým. Podle § 134 stav. řádu provádí-li stavbu stát, země nebo okres nebo některý fond jimi spravovaný, je zkoušení a schválení plánu, udělení povolení k obývání a užívání, jakož i provedení řízení komisionálního v § 36 ustanoveného vyhrazeno okr. úřadu. Z toho se podává, že obec, resp. její orgány nejsou v takovém případě stavebním úřadem podle stav. řádu při komisionálním šetření podle § 36 stav. řádu o žádosti za udělení povolení ke stavbě a že obec nedává ani úředního povolení ke stavbě. Opak neplyne z toho, že podle § 134 stav. řádu jest okr. úřad povinen přibrati ke komisionálnímu šetření i zástupce obec. zastupitelstva a odevzdati jim přepis protokolu o komisi sepsaného, jakož i jeden výkres plánu, aby jej svému zastupitelstvu k další potřebě předložili, když obec, resp. obec. zastupitelstvo nefunguje při této komisi jako stavební úřad podle stav. řádu.

Stížnost tvrdí ovšem také, že běží o poplatky za komisionální šetření za účelem stanovení čáry stavební a výšky rovinné ve smyslu § 19 stav. řádu, a toto své tvrzení opírá o obsah protokolu sepsaného 12. června 1930. Neprávem však, neboť předmětem jednání podle tohoto protokolu bylo místní šetření nařízené okr. úřadem v Jilemnicí podle § 134 stav. řádu za účelem zjištění, možno-li udělit stavební povolení k zamýšlené stavbě, a nikoli místní šetření za účelem stanovení čáry stavební a rovinné výšky ve smyslu § 19 stav. řádu. Ve správních spisech není nic, co by nasvědčovalo tvrzení stížnosti, že byla obcí svolána komise společně se stavební komisí okr. úřadu na 12. června 1930, a námitka, že městu nemůže býti na újmu, nebyl-li protokol okr. úřadem o komisi správně sepsán, je rázu tak všeobecného a neurčitého, že nemůže býti předmětem zkoumání soudu (§ 18 zákona o ss). Neměla tedy obec práva předpisovat poplatek za komisi 100 Kč, ani za nové stavby 563 Kč 87 h a 457 Kč 61 h, a není proto nezákonným, že žal. úřad předpis těchto poplatků zrušil.

Nss vyslovil v nálezu Boh. A 10.446/33, že — bylo-li dáno povolení ke stavbě na určitém pozemku, aniž předcházelo stav. řádem pro Čechyvenkov (§ 6) požadované prohlášení onoho pozemku za parcelu stavební, — lze poplatek za přeměnu pozemku dosud nezastavěného na staveniště ve smyslu § 1 bodu 2 a § 5 pravidel předepsati z podnětu udělení stavebního konsensu. Stížnost buduje na tomto právním názoru námitku proti zrušení předpisu poplatku za přeměnu nezastavěného pozemku na staveniště. Neprávem však. Stížnost neběře tu zřetele k rozdílné právní situaci obou případů. V onom případě šlo o udělení stavebního povolení o b c í, která také rozhoduje o přeměně nezastavěného pozemku na staveniště, kdežto v daném případě stavební povolení vycházelo od okr. úřadu a akt okr. úřadu (jako úřadu stavebního) — jak shora již dolíčeno — nemůže zavdati podnět k vyměření poplatku obecního podle § 28 obec. fin. nov.

Žal. úřad zrušil předpis poplatku za povolení definitivní ohrady k ulici proto, že může býti předepsán teprve tehdy, bude-li toto povolení skutečně uděleno. Stížnost neběře v odpor skutkové zjištění žal. úřadu, že povolení to nebylo dosud dáno, ani nebrojí proti názoru žal. úřadu, že poplatek ten lze předepsati teprve po skutečném udělení úředního povolení, nýbrž vznáší námitky proti něčemu, co žal. úřad, rozhoduje o předpisu tohoto poplatku, nevyslovil. Brání proto předpisy §§ 5, 6 a 18 zákona o ss věcnému přezkoumání této námitky.

Č. 12.772.

Pojišťovací právo: Úředníky, kteří přicházejí do styku s technickým zařízením podniku, třebaž jen při chůzi do kanceláře nebo z kanceláře, je pokládati za závodové úředníky ve smyslu § 1 úraz. zákona.

(Nález z 12. února 1937 č. 16.746/36.)

Prejudikatura: Boh. A 10.398/33, usnesení odb. plena z 18. ledna 1937 č. pres. 662/36.

Věc: Firma Hynek Roubitček v Praze (adv. Dr. Jeronym Kozák z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 14. února 1934 o pojištění úrazovém.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem úraz. pojišťovny dělnické v Praze z 12. května 1930 byl z podniku st-řčina — parní mlýn a nákladní auto v Litoměřicích — za příspěvkové období 1927/I až včetně 1929/II předepsán pojistný příspěvek proto, že do úrazové povinnosti zahrnutí byli i kancelářští úředníci.

Námitkám proti tomu podaným žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl z těchto důvodů: Pojistné povinnosti podléhají nejen úředníci závodoví, t. j. ti, kteří podle své služební povinnosti zúčastní se vlastního provozu podniku a zaměstnání jsou při dalších manipulacích v podnikových místnostech, skladištích aneb jiných zařízeních k podniku náležejících, bez ohledu na to, zda v místnostech takových jsou stroje čili nic, nýbrž